

Зашто Борис Тадић није србијански Вили Брант

Пише: Дневни аваз
среда, 13 јул 2011 13:41

(Дневни аваз, 10. 7. 2011)

Тадић још нема петље клекнути пред меморијалом у Поточарима иако за то има бар 8372 разлога!

Актуелни предсједник Србије наставља на свој начин коментирати злочин од којег се згражава Европа и сав цивилизовани свијет. Говорећи о Сребреници, он опет покушава ставити у исту раван страдања жртве и убојице, а о геноциду, кога је доказао Хашки трибунал не проговара ни ријечи; чини се сасвим намјерно!

Борис Тадић у недјељу је рекао, како “на годишњицу страшног злочина у Сребреници треба исказати поштовање невиним сребреничким жртвама, али и свим страдалим припадницима других народа који су изгубили живот током рата у бившој СФРЈ”.

Ето зато Тадић није и још не може бити нови европски Вили Брант!

Час психологије

Зато су лицемјерне све оне честитке од међународних фактора – који од Бориса Тадића, због екстрадиције Ратка Младића Хашком трибуналу – праве звијезду балканске политике. Иако се, како то пише Славенка Дракулић, злочинац Младић буквално продао србијанским властима – Тадићу се приписују атрибути који су у супротности са његовом балканском политиком, пуном сладуњавих европских ријечи.

Наравно, да су све жртве – жртве, јер исто боле! Али, стално изједначавање масовних убојица са онима који су им се супроставили бранећи свој дом, на својој земљи, у најмању руку изазива гађење. Умјесто да је обрнуто, Тадић још увјек тјера адрералин у жиле свих преживјелих Босанаца, нудећи изнова београдску верзију страдања које се догодило далеко од србијанске пријестолнице – али сасвим сигурно и заслугом Београда.

Зашто Борис Тадић није србијански Вили Брант

Пише: Дневни аваз
среда, 13 јул 2011 13:41

Нити овај пут Тадић није упутио нити једне ријечи критике онима који су у недјељу по Србији полијепили плакате на којима уз слику Ратка Младића стоји и “честитка” за “дан ослобођења Сребренице”. Србијански председник, дакле наставља “терати своје”, не осврћујући се на болне примједбе оних који су већ тисућу пута објаснили у чему се састоји њихова патња, а бројни судови то и доказали. Тадић хоће да заборавимо!

Заправо могло би се рећи да професор психологије Борис Тадић свој релативно висок рејтинг кога му је додјелила међународна заједница – користи да изједначи кривицу, како би осујетио исправно размишљање жртава и продубио конфузију. Зар се то неби могло и тако протумачити? Јер, не чује србијански председник када му жртве хорски поручују: господине Тадићу – запамтите већ једном - нисмо сви исто криви! Сада је јасно да је у центру његове “добросусједске политике” – континуирани покушај да се кривица за страдања у протеклом рату – равномерно распореди “по глави становника”?!

Ако је и од политике - много је! А за психологију – апсолутно превише.

Тадић је, како исправно анализирају водећи бх.медији - у сасвим површној и нетачној констатацији да се у Сребреници догодио само "страшан злочин", нигдје не спомињући геноцид, опет продубио неразумјевање, па и неповјерење; умјесто да је обрнуто. “Он је опет покушао изједначити све стране које су, по опробаном рецепту САНУ-а, чиниле злочине које треба "што прије заборавити" како би се окренули будућности”, закључује исправно Дневни аваз. Има ли неко контрааргумент за ово?

Подсјећања ради, Тадић је на Осмом конгресу Демократске омладине у београдском Дому омладине рекао да Србија “жели помирење са сусједним државама” и да ће, у том смислу, учинити да сви који су извршили ратни злочин буду у затвору. Али је остао кратак и недоречен, јер ствари су сасвим јасне да би биле само опћа мјеста!

Они који су га слушали мало шта могу схватити што се стварно догодило у Сребреници. Грешке су дакле опет могуће!?

Без хуманизма и без ренесансе

Да је већ хтио да проговори као хуманиста, који говори дјеци и омладини – Тадић је могао да помене да је међу 613 жртава, који ће у најновијем групном укопу у недјељу бити укопани у Поточарима најмлађа жртва исто тако дијете: Када је убијен дјечак Несиб Мухић имао је само 11 година.

Несиб је наравно убијен од егзекутора који су напајани идејом “велике Србије” и “чишћењем Босне од Турака” (као што је то злочинац Ратко Младић говорио у камере, објашњавајући шта ће се десити у јулу 1995 – и зато злочинца Младића треба назвати злочинцем, а не као што је Тадић сугерирао у Сарајеву), и о томе примјеру треба говорити.

Али, Тадић очито политички калкулише са оном Србијом која у Ратку Младићу још види (као што пише на плакатама) “легенду заувјек”?! И о томе тим амбивалентним језиком говори србијанској омладини – умјесто да им отворено каже шта се стварно догодило у Сребреници.

Нажалост, Србија још није добила свог Вили Бранта, а Борис Тадић му не би ни ципеле могао чистити! Очито Тадић није Брант за кога је амерички магазин Тајмс, својевремено написао, да је "практично довршио Други свјетски рат", за шта је 1971. добио Нобелову награду за мир. И Тадић је могао помоћи да се коначно "заврши рат" који се у Србији и њеном сусједству "наставља другим средствима".

Могао је, али Тадић још нема петље клекнути пред меморијалом у Поточарима иако за то има бар 8372 разлога!

Данас би Несиб Мухић имао тек 27, али никад их није дочекао: Спашени су они који за Несибом могу искрено заплакати, јер човјек плаче без задршке за сваким настрадалим дјететом! Никад Несиб није дочекао прве љубави, није дочекао да види Дан када ће људи без предрасуда говорити о својим сусједима који се зову другачији, као и они који су га надживјели, нажалост нису дочекали да се Србија промјени, и да престане изједначавање жртава и целата.

Зашто Борис Тадић није србијански Вили Брант

Пише: Дневни аваз
среда, 13 јул 2011 13:41

Борис Тадић немо појма тко је Несиб Мухић, а о њему је 11. јула, и овог љета Господњег 2011, морао србијански предсједник свуда и на сваком мјесту у Београду причати. Да! О Несибу!

Умјесто тога, Тадић је хладно изговорио: "Сутра је годишњица 'страшног злочина' у Сребреници. То је дан када посвећујући пажњу и поштовање невиним сребреничким жртвама мислимо и на све остале жртве, као што је и других дана обљетница, када су у питању жртве у Братунцу, Овчари и било ком другом мјесту".

Једанаестогодишња жртва Несиб Мухић не заслужује такву површну причу господине предсједниче Србије!

Управо, истичући жељу Србије за "помирењем за сусједима", Тадић је казао да "сви који су чинили злочине морају бити у затвору, како би народи и државе били обескривљени и како би грађани бивших југословенских република могли да као људи живе заједно", преносе агенције. "Обескривљење" је заправо нови термин, политички дакако, а не морални – кога је предсједник Србије, ево на мала врата, на 16. обљетницу геноцида у Сребреници – жртвама тог пакленог инферна понудио. Но, до "обескривљења" се радије стиже с клечањем Вилија Бранта, а не новим агресивним наративом, који не може проћи без великих дјела.

Нажалост, катарза још не станује у Србији.

Према Тадићевим ријечима, "само се на тај начин" (обескривљењем Србије – оп.а.) може створити нормалан политички и културолошки простор на територији бивше СФРЈ. А то отприлике значи – "културолошки простор" у коме ће се кроз разна "умјетничка дјела" довршити започета колективна амнезија. Кад се сва та (не)дјела доврше, ваљда ће се довршити пројекат у коме ће држава Босна и Херцеговина, како то с правом констатује професор Нерзук Чурак из Сарајева, остане "само обична антидржава".

У међувремену, Босна која припада Босанцима без обзира на етичку или религијску припадност – остаје још "на чекању"!

Још један погрешни балкански круг

Могло би се зато рећи, да је -- изједначавање кривице, гурање жртви у заборав, и ријечју, – ревизија историје у центру и ове политике из Београда чији је Борис Тадић само стандардни експонент. То је та “нова Србија” и даље са доиста огромним демократским потенцијалом, али не тако великим - да би побједила континуирано најопаснији регионални национализам иза кога остају крвави трагови на Балкану.

Борис Тадић се тој Србији очито не смије супроставити и зато стално релативизира кривицу убојица дјеце, оних који су хладно убили 11-годишњег Несиба и оних који су ту дјецу покушали у Босни бранити на њиховим родним огњиштима.

Што је још тужније, они који Тадића стално хвале – због неке “више политике” – настављају вријеђати жртве, затварајући тај погрешан балкански круг на најгори могући начин. Тадићеве ријечи шупље су и потпуно неангажоване. И опет су дошле у сасвим погрешно вријеме!

(Ерол Авдовић, стални дописник "Дневног аваза" из Вашингтона)